Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

N° 2

De weerwraak van de San Stéfano

(zie blz. 18)

Wij vierden Ons eerste Kuifjeskerstfeest

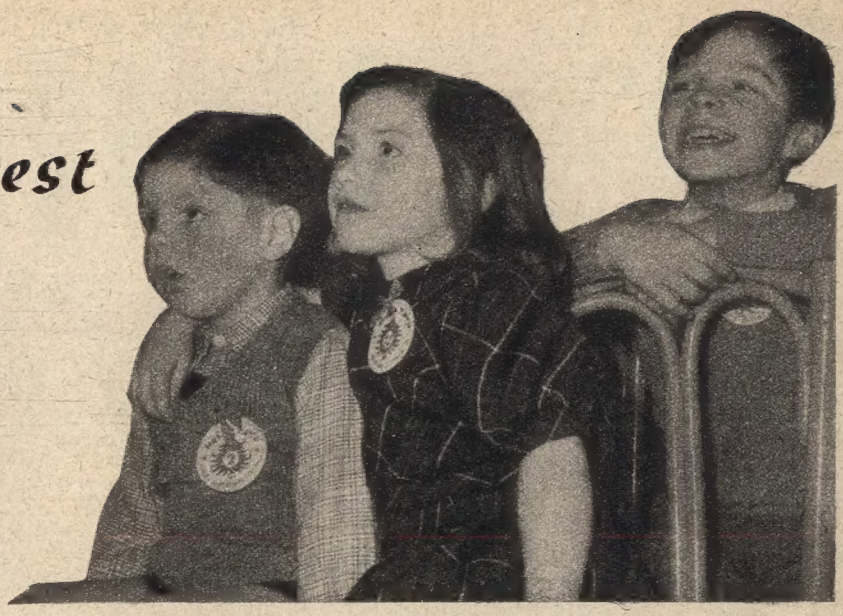

Daar jullie allemaal hebt meegeholpen aan het Kerstfeest van Kuifje is het niet meer dan billijk dat we jullie verslag uitbrengen over het onvergetelijk mooi feest. Donderdagnamiddag, 22 December was een grote zaal te Bosvoorde feestelijk met dennegroen en hulst gesmukt en stonden de rijk beladen tafels in hoefijzervorm opgesteld. Achteraan stond een poppentheater en rechts verrees de verlichte Kerstboom ! Weldra deden een hele bende jongens en meisjes, gekozen in verschillende Brusselse volksscholen hun intrede. Hun vreugde bij 't zien van die heerlijke Kerstboom was onbeschrijflijk !

LEVE DE ROOMTAARTJES MET CHOCOLADE !

DE gasten krijgen dadelijk hun plaats aan 't tafel en verorberen met veel smaak de krentenkoeken en chocolade die hen worden aangeboden. De met chocolade overgoten roomtaartjes hebben echter 't meeste sukses. Best te begrijpen, niet ?

DE POPPENKAST

Om vijf uur verschijnen de poppen op het toneel en zijn de kinderen doodstil.

Op het programma staat « De Gelaarsde Kater » naar een prettig verhaal van Perrault en een music-hall-programma waarin Kuifje, Bobbie, kapitein Haddock, Jansen en Jansens, clowns en een prachtig cirkuspaard worden toegejuicht. De geestdrift kent paal noch perken, wanneer tot slot de pop « Gamy » enkele spelen doet en mooie prijzen uitdeelt. In één woord : 't was een geweldig sukses !

DAAR IS HET KERSTMANNETJE !

Nauwelijks is het doek gevallen, of achter in de zaal weerklinken blijde uitroepen : « Daar is de Kerstman ! », « Het Kerstmannetje is er ! » En ja daar komt hij waarachtig met zijn rode fluwelen mantel en sneeuwwitte baard... De kinderen zijn zo blij, dat ze recht op hun stoelen springen om het Kerstmannetje toe te juichen.

DAN KOMEN DE GESCHENKEN...

Het Kerstmannetje neemt plaats in een grote zetel en begint speelgoed, lekkers en kledingsstukken uit te delen. Het heeft aan alles, maar werkelijk aan alles gedacht : pullovers, bloesen, kleurpotloden, Kuifjesalbums, poppen, lekkers, enz., enz... Heel de grote kerstboom wordt leeggehaald en niemand wordt vergeten.

MIJN HARTELIJKSTE DANK AAN ALLEN

Deze reportage kan ik niet besluiten zonder al diegenen die geholpen hebben aan het welslagen van dit feest te dan-

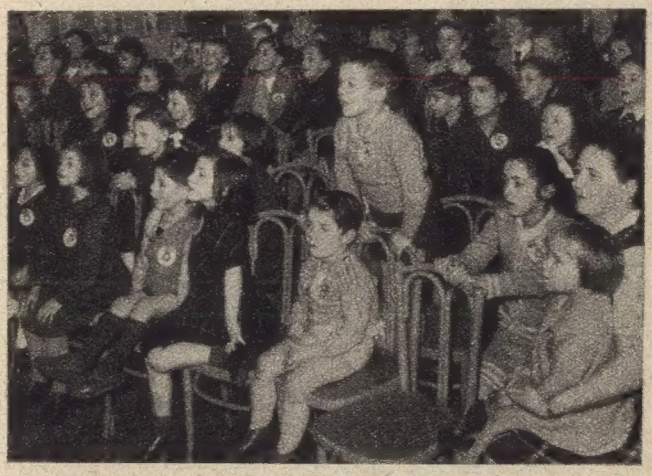

ken; in 't bijzonder wil ik hier de firma's **Cafca, Coster, Côte d'Or, Gamy, Formica, Injextru, l'Innovation, Koh-I-Noor, Lachenal, Lutti, Saels** en **Victoria** vermelden die zo bereidwillig aan ons feest meewerkten.

Mijn dank ook aan al mijn vrienden en lezers die het hunne hebben bijgedragen, zodat ik een grote kerstboom kon versieren en zoveel minder begoede kinderen een blije dag heb kunnen bezorgen.

Nogmaals dank en... misschien kunnen we 't volgend jaar nog beter doen !

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

De bazuinen melden de komst van de koninklijke stoet.

Op de Grote Markt staan, Jan Breydel en Pieter de Coninck aan het hoofd van hun gewapende gilden.

Meester, ik heb een verrassing voor u!

Jonkvrouw Machteld! Wil je haar aan die boze Johanna van Navarra laten zien?! Ik geloof dat je een slag van de molen hebt gekregen, meester Pieter!

Wat vermogen de Fransen tegen onze gilden?!

Je hebt - zoals altijd - gelijk. Dat ze de jonkvrouw eens durven belediging!... Ha! Ginder komt de stoet uit de Cathelijnestraat!

Vooraf gegaan door twee pages, betreden de vorsten met hun talrijk gevolg de Grote Markt, die beheerst wordt door het nog niet voltooide belfort....

Geen enkele welkomgroet wordt gehoord in de rangen van de burgers die langs de huizen geschaard staan.

Voor een verhoog dat op de Grote Markt werd opgetimmerd, houdt de stoet halt. De heren van het Magistraat en enkele Leliaerts, buigen als knipmessen...

Leve de koning! Leve de koningin!

Het volk blijft stom toekijken. En als de trotse Johanna de prachtig gekleede Vlaamse edelvrouwen bemerkt, die zich naast het verhoog bevinden, kent haar woede geen grenzen.

Zie, mijne heren! Ik meende alleen koningin te zijn, maar het komt mij voor dat de Vlamingen, die in onze gevangenissen zitten, allemaal prinsen zijn; want hun vrouwen gaan gekleed als koninginnen en prinsessen!

...Wie is die trotse jonkvrouw, mijnheer de Chatillon? Zij draagt het wapen van Vlaanderen op de borst.

Het is de dochter van de Leeuw van Vlaanderen, Majesteit!

Opgelet, meester Pieter! Ik geloof dat er gevaar dreigt voor Jonkvrouw Machteld! Kijk hoe woedend de koningin haar bezie!

BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Met zijn knecht Sancho Panza is Don Quichotte op weg gegaan om het avontuur te zoeken. Na tal van wederwaardigheden zien ze een groep jagers en een mooie prinses. Sancho wordt er als ambassadeur op af gezonden...

Sancho stapt van zijn ezel en begeeft zich met de hoed in de hand naar de prinses. « Hoogedele vrouwe, zegt hij, de Leeuwenridder wiens dienaar ik ben, zend me naar U en verzoekt U zijn onderdanige diensten te willen aanvaarden. Hij zou U tevens graag willen groeten... » — « Is uw meester niet de bewonderenswaardige ridder Don Quichotte de la Manche, bijgenaamd de Ridder van de Droevige Figuur ? Zijn roem is tot bij ons doorgedrongen. Ga hem zeggen dat ik hem graag zou willen ontmoeten en dat zijn voorstel me buitengewoon bevalt. Hij zal de hertog en mezelf hoge eer aandoen, indien hij ons in ons kasteel zou willen komen opzoeken. » Na het antwoord van de edelvrouw ontvangen te hebben, knielt Don Quichotte voor haar. Maar de hertog verzoekt hem aanstonds weer recht te staan. Hij omhelst hem en drukt zijn vreugde uit, de ridder van de Droevige Figuur op zijn landgoed te ontvangen. « Te voet of te paard, ik ben steeds uw dienaar ! »

Bij de maaltijd geven de hertog en de hertogin opdracht om het de ridder gemakkelijk te maken. Men helpt hem zijn wapenrusting uittrekken. Twee freules komen een scharlaken mantel om zijn schouders hangen. Gezien de prinselijke wijze waarop Don Quichotte onthaald wordt, denkt Sancho dat zijn meester werkelijk een groot ridder is. Hij leidt daar natuurlijk uit af, dat gezien hij Don Quichotte's schildknaap is, hij door dat feit meteen de grootste schildknaap van de wereld is en dat men hem ook als zodanig moet behandelen. « Zoudt U zo vriendelijk willen zijn, vraagt hij aan een van de gezelschapsdames, mijn draver aan de poort te halen en het dier op stal te zetten ? » De dame wil hem op waardige wijze van antwoord dienen, maar de hertog komt tijdig tussenbeide : « Ik zal daarvoor zorgen. » Men gaat aan tafel. Men begint het vlees te snijden, Don Quichotte wordt verzocht zijn avonturen te vertellen, wat hij dan ook met veel genoegen doet. « Ik ben werkelijk verveeld, dat ik nog steeds geen eiland heb kunnen schenken aan mijn schildknaap. » — « Als het maar dat is, zegt de hertog ! Wel ik zal er hem een bezorgen ! »

Bij het afdekken van de tafel naderen drie freules Don Quichotte. Na een sierlijke buiging knoopt één van hen hem een serviette om de hals. En terwijl de tweede een zilveren schotel vasthoudt begint de derde het gelaat van onze ridder duchtig in te zepen. Don Quichotte laat maar begaan, daar hij in de mening verkeert, dat men naar een plaatselijke gewoonte, na het eetmaal het hoofd wast in plaats van de handen. De hertog en de hertogin vermoeden wel dat het niet om een grapje gaat, maar zij verroeren geen vin. Wanneer de freules met hun werk klaar zijn, doet de gastheer hen naderen. « Kom me ook maar eens wassen, zegt hij, maar zorg er voor dat er genoeg water is. » Het inzicht van hun meester radend, haasten de jonge meisjes zich zijn wens uit te voeren. Na een diepe buiging trekken zij zich terug. « En wordt ik niet gewassen, roept Sancho uit. Nu ik meester ben over een eiland zou men me toch met meer ontzag moeten behandelen !»

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

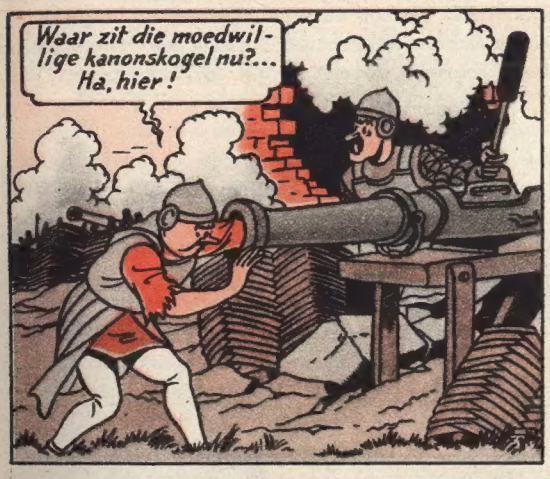

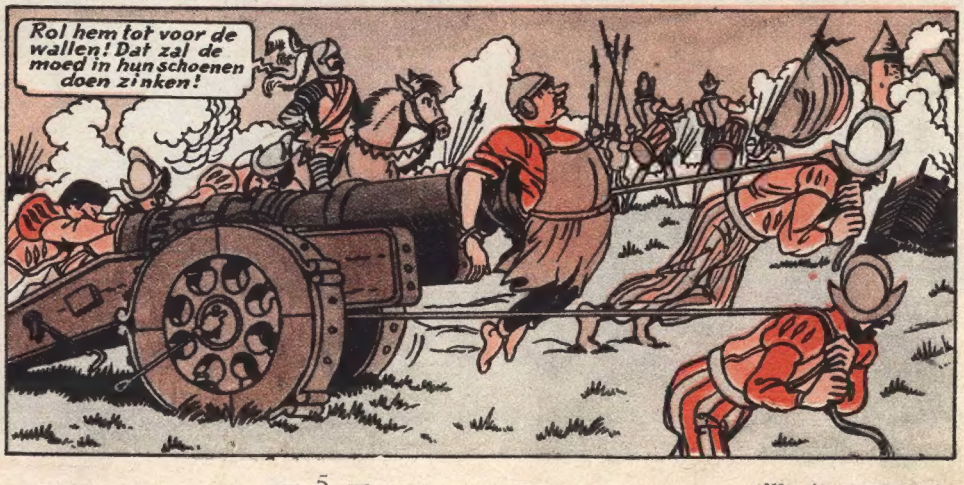

(Wordt voortgezet.)

De Ouwe Fritz doet zijn ronde

ALS Frederik de Grote toevallig niet aan 't front stond, en zich niet op een andere oorlog moest voorbereiden, dan trok hij met z'n paard door z'n geliefde Potsdam en haalde allerlei fratsen uit.

Op een stikhete zomerdag liet hij z'n ros weer lustig door de stad draven en kwam een van zijn raadsheren, de dikke Claudius Hornbock tegen.

Deze genoot, omdat hij zo snel was in 't eten, als traag in 't denken, een zekere bekendheid in de stad.

— Dag meneer Hornbock, groette Frederik de Grote. Men vertelde me dat je geest zo scherp en vlug is dat je je in alle omstandigheden uit de slag kunt trekken. Wel, ik zou dit wel eens op de proef willen stellen... Indien je kunt antwoorden op de vragen die ik je ga stellen, dan zul je er, op mijn woord, niet slecht bij varen. Mocht het je echter niet gelukken het juiste antwoord te vinden dan... Maar neen, luister :

— Primo : Hoeveel zilverlingen ben ik waard ?

Secundo : In hoeveel tijd kan ik te paard de reis om de wereld maken ?

Tertio : Welke gedachte, die niet juist is, zal me bezig houden op het ogenblik dat jij m'n vragen beantwoordt ?

Kun je deze drie vragen juist beantwoorden, dan zal ik je rijkelijk belonen. Moest het zijn dat je het niet kunt, wat ik persoonlijk voor onmogelijk acht, dan zet ik je eigenhandig schrijlings op een ezel en stuur je zo door de stad. Als toom geef ik je de staart van de ezel in de hand !

Frederik gaf z'n paard de sporen en stoof weg. « Die arme Hornbock ! Die arme Hornbock ! » zei hij nog lachend.

De raadsman lachte echter niet, hij zag zo wit als een doek. Ach nee, hij zou de vragen nooit juist kunnen beantwoorden en dan... In verbeelding zag hij zich reeds op die ezel zitten met de staart in z'n handen... Om te vloeken van schaamte en schande !

Dagen en nachten dacht en piekerde Hornbock op de drie vragen. Hij at noch sliep, z'n buikje verdween en z'n bolle kaken vielen in. Hij liep gebogen als een oude vrouw en was geheel onkennelijk geworden. Gelukkig had hij nog een tweelingbroer, Michael, die notaris was, en in de naburige stad woonde. Hij besloot deze een bezoek te brengen.

— Maar wat is er met je gebeurd ? vroeg z'n broer als hij over de drempel schreed. Je ziet er uit als een spook ! Wat heb je toch ?

— Ik lijd aan een ongeneeslijke ziekte, zuchtte Claudius. Fritz heeft me drie noten tussen de tanden geduwd die zelfs Satan in hoogst eigen persoon niet zou kunnen kraken ! Over vier en twintig uur is mijn tijd verstreken en als ik dan de drie vragen niet ogelost heb, zal heel het land me uitlachen !

— En hoe luiden die vragen ?

Cllaudius vertelde heel het gebeuren aan z'n broer en deze kon een spotlachje niet onderdrukken.

— Is dat alles ? Blijf hier en laat mij begaan; alles komt in kannen en kruiken !

— Dat begrijp ik niet.

— Dat hoef je ook niet. Geef me je kleren voor een paar uur en je zult zien...

Michael trok de kleren van z'n broer aan, bootste diens stem na en trok resoluut naar het paleis van Sans-Souci.

— Sire, ik ben klaar om de drie vragen te antwoorden.

— Prachtig !

— Hoeveel zilverlingen schat je me ?

— Kristus werd verkocht voor dertig zilverlingen, ik zou er dus voor U negen en twintig geven. U zult wel met mij akkoord gaan dat niemand meer waard is dan Kristus zelf, als ik er dus voor U negen en twintig geef dan...

— Neen, slecht betaald kan ik het dus niet heten, alhoewel ik me altijd voorgesteld heb dat ik wat hoger zou geschat worden maar, dat doet een mens gewoonlijk, nietwaar ! Ik geef je gelijk !

— In hoeveel tijd kan ik te paard de reis om de wereld maken ?

— Niets is eenvoudiger, Sire. Indien U van hier, tegelijkertijd met de zon vertrekt, en zo vlug kunt rijden als de zon dan kunt U de reis maken in 24 uur.

— Uitstekend ! En nu de derde vraag :

— Welke gedachte, die niet juist is, houdt me op dit ogenblik bezig ?

— Sire, die vraag is niet moeilijker dan de twee vorige. U denkt dat ik Claudius Hornbock, uw raadsman, ben...

— Inderdaad.

— Wel, U vergist zich. Ik ben zijn tweelingbroer Michael !

Frederik de Grote schudde van 't lachen !

— Bravo ! En wat wens je van me ?

— Sire, verleen m'n broer genade.

— Opperbest ! Je bent een gevoelig en intelligent man. Zeg aan je broer dat ik nooit werkelijk het inzicht gehad heb, hem in 't publiek belachelijk te maken en ik hem nog steeds m n vertrouwen schenk. Geef hem ook de goeie raad er voor te zorgen spoedig een beetje dikker te worden, want graatmagere raadslieden kan ik niet uitstaan.

't Schijnt dat de ouwe Fritz, telkens hij aan Hornbock dacht, schaterde van pret !

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer gaan, als gevolg van een droom, naar Bassorah en vandaar uit met een vliegend tapijt naar Kaïro, omdat de grijsaard het hen aldus bevolen heeft...

Onze vrienden zijn blij uit de menigte weg te komen en volgen Abdullah.

Wie zou er heer Mabarec niet kennen! Hij is de toevlucht der armen!

... ze gaan door kronkelende nauwe straatjes...

... met vervaarlijke hellingen...

... En dan opeens :

Hier is het!

Abdullah klopt op de deur en een neger in livrei komt open doen...

Heren, mijn meester verwacht jullie sedert vele dagen!

Verwonderd, gaan Hassan en Kaddoer binnen.

He, Abdullah, ga nog niet weg!

... Dan staan ze voor Ben Mobarec!

Eindelijk! Hela, Ahmer Abohar, ga in de keuken zeggen dat ik de gasten gezonden door mijn heer waardig wil ontvangen!

Heer, leen ons enkele koperstukjes om Abdullah te betalen!

Maar Ben Mobarec is een echte ridder...

Neem de zwarte smaragd die mijn tulband siert en dat God je zegene...

Allah! Och Allah! Nu zijn er gouden duifjes in 't verschiet!

Hassan en Kaddoer worden met onbeschrijfelijke feesten en huldeblijken geëerd.

Waarachtig! Hij houdt ons voor goudfazantjes. Niam! niam!...

Maar, hij heeft nog niet over het doel van onze reis gesproken!

Meester, zou het niet tijd zijn dat...

Neen, mijn zoon, het is nog te vroeg. Zo ik je een goede raad mag geven, toon je dan niet te veel in Kaïro!

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, waarover men sedert lang geen nieuws meer heeft, te zoeken. Vol onrust over het lot van beide jongelui organiseren Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie. Ze bereiken een streek waar nog voorhistorische mensen leven, doch worden dan gevangen genomen en opgesloten in de reusachtige tempel. Hier vinden ze de ongelukkige Wanda terug...

JA, zei ze, en dit is reeds het eerste : ik spreek jullie taal !

Gedurende enige minuten genoot ze, dan vervolgde ze :

— Dat konden jullie natuurlijk niet veronderstellen... Ja, wie zou zich zó iets nou gaan indenken ? Dat er hier ergens in de jungle een oude vrouw is die in haar hut opgesloten, een leven leidt als een dier in een hol; dat een wilde door dit primitieve en dierlijke leven afstompte, Moï-bedelares tenslotte Frans sprak... Hadden jullie niet verwacht, nietwaar ?... Ja, ik zie het... ik begin jullie te interesseren.

De missionaris gedreven door nieuwsgierigheid, was vooruit gekomen tot bij de zuilen.

Haar blik vestigde zich op hem.

— Ik was er zeker van, zei ze, dat mijn bezoek u niet zou mishagen. De verklaring ?... Waar en hoe heb ik jullie taal geleerd ? Nou dat is veel eenvoudiger dan jullie zich inbeelden. Ik veronderstel dat jullie het Wezenhuis van de Zusterkens uit Saïgon kennen ? Daar bracht ik acht jaar van mijn leven door : van mijn zesde tot mijn veertiende jaar. Toen verdween ik plotseling. Men was mij komen halen. Ik werd door een bedelares ontvoerd en naar het Moï-volk teruggevoerd om er op mijn rol hier te worden voorbereid. Tien jaar werk en inwijding. Gedurende twintig andere jaren raakte ik vertrouwd met al de geheimen van de wet van Gondwana. Dan bij de dood van mijn moeder, werd ik tot Bia-Bo-Jaou benoemd. Dat is nou achttien jaar geleden, en was toen vier en veertig jaar oud. Sindsdien ga ik minstens om de twee jaar naar Saïgon. Ik was daar ook toen deze hier — zij wees naar Lursac — er ontscheepte. Ik zal daar weer zijn over vier maanden. Ik trek daarheen om de vooruitgang van jullie verovering gade te slaan, om de vorderingen van jullie inval te controleren.

Hier zweeg ze even. Haar stem klonk luider. Een merkwaardige uitdrukking van hardheid maakte haar misvormd gelaat nog lelijker.

— Ha, machtig zijn jullie ! Jullie geest van orde, jullie systeem van geweld en zachtheid tevens, heel die vermenging van kracht en lenigheid, van terreur en vriendelijke indringing, gaf jullie onverhoopte resultaten. Want stilaan, stap voor stap, trokken jullie vooruit, sterker wordend naar gelang jullie verder doordrongen. En zo geraakten jullie tot hier aan de voet van onze bergen.

En ze maakte een gebaar van beheerste woede.

— Ja, tot hier zijn jullie doorgedrongen; maar tevens bereikten jullie alzo de grens die ik zelf bepaalde en uitstippelde.

Pierre glimlachte misprijzend. Jieng merkte het. Al haar haat steeg weer op en ze gromde :

— Glimlach maar. Ik zei het jullie daar net; jullie weten nog niets. Luistert : Over een paar uur zullen jullie sterven. Zij — en zij wees met de vinger naar Wanda — zij zal nooit meer de tempel verlaten... Jullie hebben willen weten, net als de anderen : — als de luitenanten Redeski en Longères, wier lijken jullie in de kuil weervondt, — zoals kapitein Dorcel die wij naar Saïgon lieten terugkeren omdat ik er zeker van was dat hij

Haar haat welde weer op. Ze grinnikte...

niet meer zou spreken, en omdat ik hoopte alzo de vermoedens te kunnen afleiden die waren opgestegen ten gevolge van de verdwijning van luitenant Longères. Evenals zij zullen jullie dus alles vernemen, maar evenals zij zullen jullie het nooit aan niemand verder kunnen vertellen...

Ze hield op om te grinniken. Pater Ravennes ondervroeg haar werktuigelijk :

— Dus... Jij was het die ?...

Ze liet hem niet uitspreken. Honend vervolgde zij :

— Ja, ik was het... Maar er is nog meer... en dit is slechts een bijzaak, een bijkomstigheid, een heel klein detail van de strijd die ik tegen jullie heb opgenomen. Herinneren jullie zich nog de opstand van de Bolovens, herinneren jullie zich de overrompeling van de Psi-post, de terechtstelling van Robert, door mij ter dood veroordeeld omdat zijn nieuwsgierigheid storend werd ! Weten jullie ook nog de dood van Odend'hal die ook te veel wou weten ?

Zij stampte met de voet op de grond en schreeuwde :

— Dit alles... dit alles, is mijn werk. Het werd uitgevoerd op mijn bevel.

De missionaris recht tegenover haar, keek haar aan :

— Waarom ? vroeg hij zacht. Waarom ? Nooit hebben wij jullie kwaad berokkend... Wij komen naar jullie toe...

Zij spuwde op de grond, en viel hem brutaal in de rede :

— Om ons kwaad te berokkenen ? herhaalde zij woest. Met welk recht treden jullie op als de meesters ? Die grond hoort ons toe... Hoe ver men ook opsporingen maakt in de Chinese geschiedenis, men verneemt er dat deze grond van het begin af bewoond was door ons ras. Dan kwamen de invallen : de Kmers, de Chams, de Laossensers, de Cambodgers, de Annamieten, allen; en allen zijn neergestort als gevelde roofdieren op onze hoogvlakten. Wij trokken zoveel mogelijk achteruit... Wij zochten een toevlucht in de meest ondoordringbare wouden, op de steilste bergkammen. Wij die eertijds de meesters waren en de heersers, wij zijn op de vlucht geslagen. De vruchtbare en vrije grond der valleien hebben wij overgelaten aan de vraatzucht van de overweldigers. Wij hebben ons zelf veroordeeld tot een ellendig en arm leven, tot een leven van opgejaagde en achtervolgde dieren die zich in het donkerste van hun holen moeten verschuilen. Maar wij bleven vrij en onafhankelijk, wij waren het vrije volk uit de bergen !

Dan zijt gij gekomen. Die laatste stukken van ons onmetelijk grondgebied hebben jullie ons willen ontrukken ! En vooral, vooral hebben jullie ons willen doen bukken onder uw godsdienst, ons willen plooien naar allerlei voorschriften en regels tegen onze eigen gebruiken en gewoonten in... wij zouden moeten, net als die volkeren die verslaafd zijn aan de opium en er door ten onder gaan, wij zouden moeten net als de mensen uit Laos, uit Cambodga, net als de Annamieten, uw knechten worden en de instrumenten van uw grootheid...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

GOEDE GEVOELENS

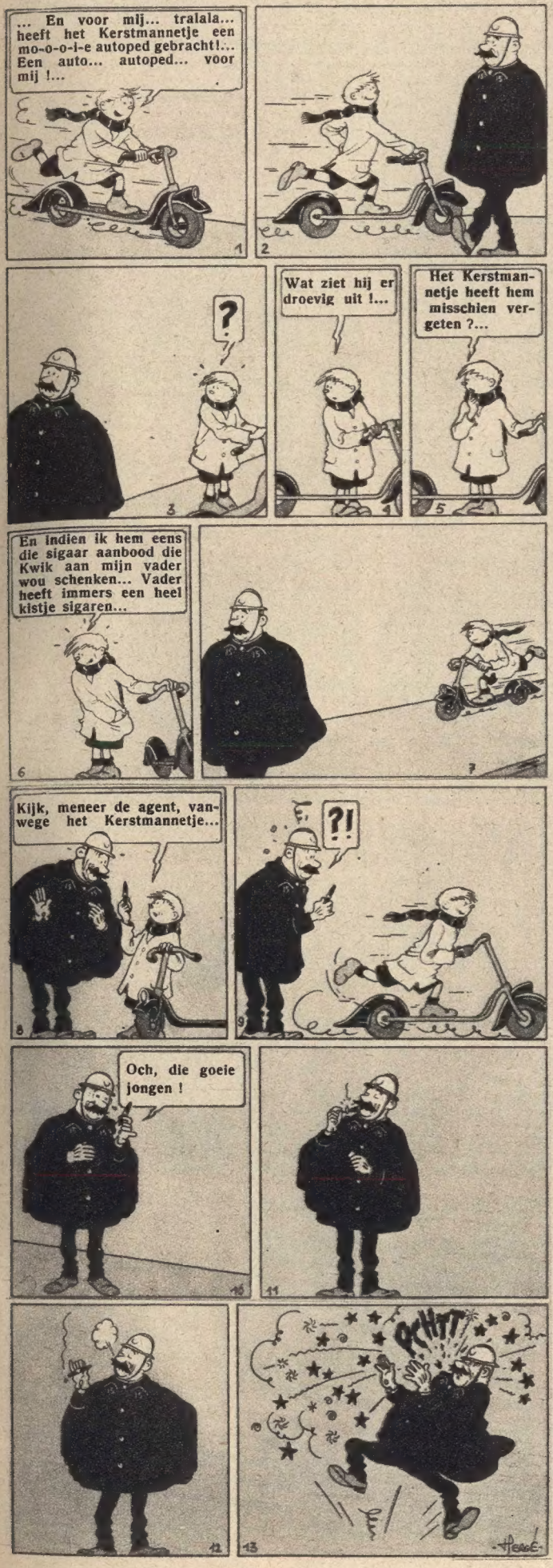

Buitengewoon!

HET KUIFJE'S-PROGRAMMA voor het Nieuwe Jaar!

na "DE WITTE OLIFANT"

die deze week begint volgen:

DE DUIVELSBERG

Het bewogen verhaal van een ridder die met d'Artagnan in heldenmoed wedijvert en jullie onvergetelijke avonturen zal laten meeleven.

DE BRONZEN SLEUTEL

is een geheimzinnige geschiedenis uit een Staatje aan de Middellandse Zee.
Suske en Wiske en Lambik zullen van de partij zijn.

HET GEHEIM VAN DE PYRAMIDE

stelt professor Mortimer zwaar op de proef. Zal hij het geheim van het koningengraf kunnen onthullen en zijn misdadige tegenstrever uitschakelen ?

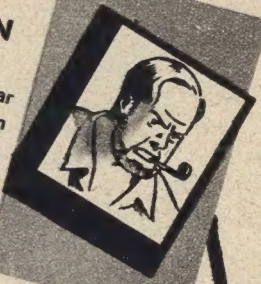

HET ADELAARSNEST

is de nieuwe roman die na « De Rode Goden » verschijnt, en ons heldendaden allerhande en spannende luchtgevechten zal laten meeleven.

En't blijft daarbij niet!

BINNENKORT VOLGEN NIEUWE BUITENGEWONE AVONTUREN van "KUIFJE"

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje hebben een raid ondernomen van Parijs naar New-York. Even vóór het landen krijgen zij nog af te rekenen met een vijand...

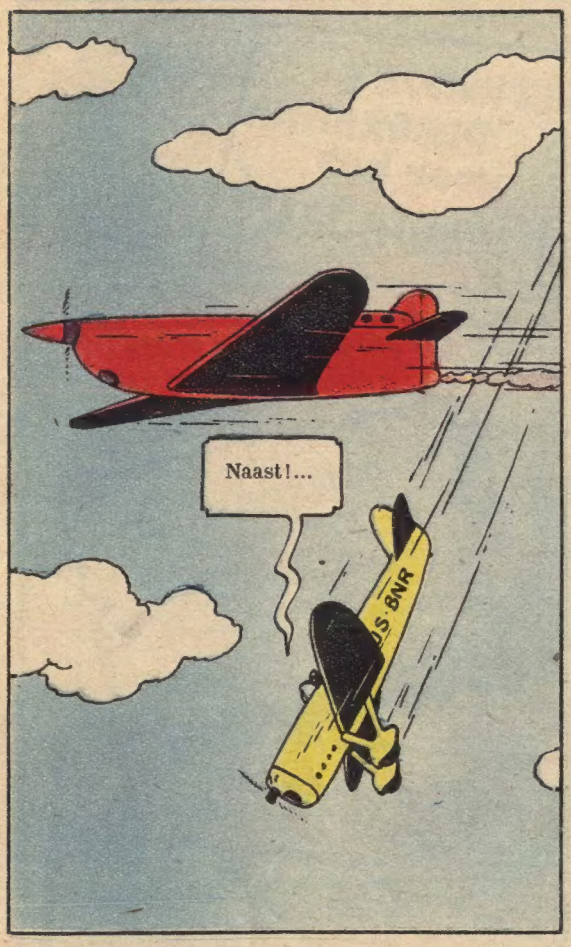

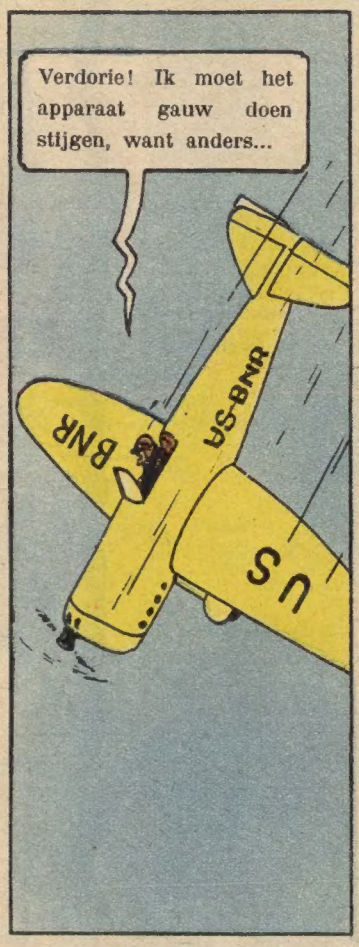

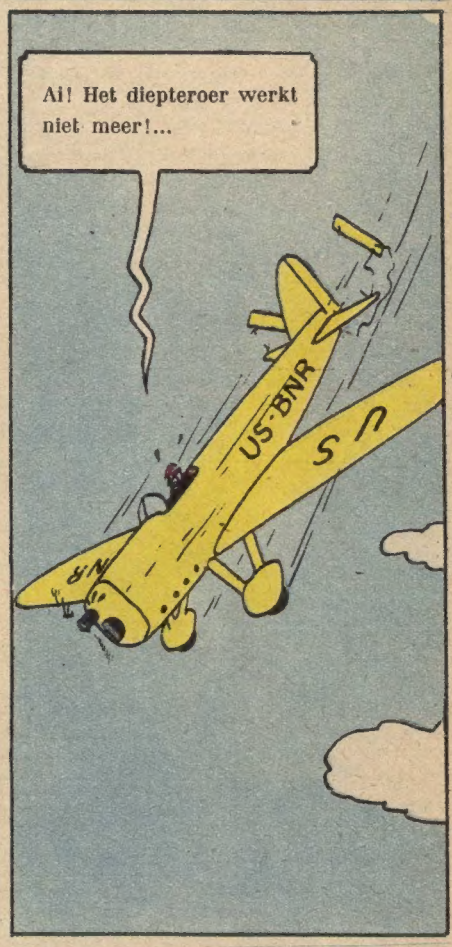

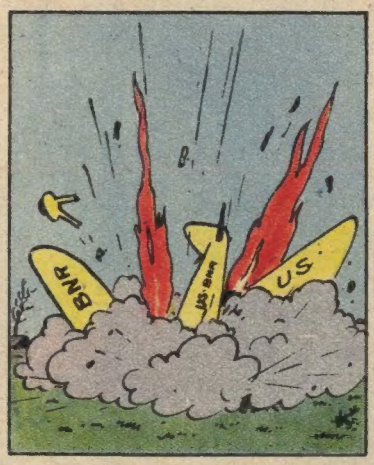

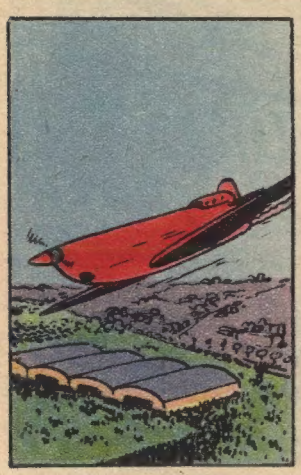

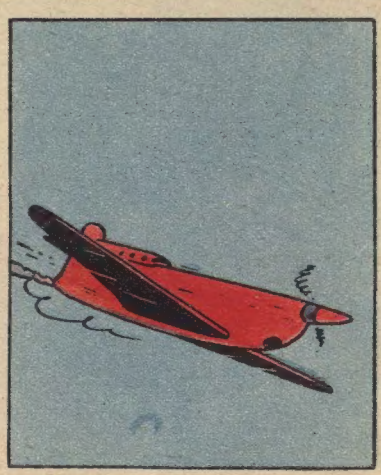

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Professor Smith is op de vlucht geslagen, en heeft de kleine prins Abdullah meegesleurd. In gezelschap van kapitein Haddock zet Kuifje de achtervolging van de professor in...

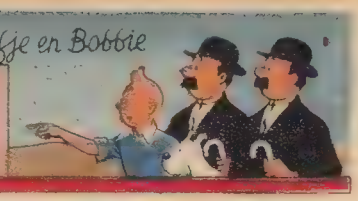

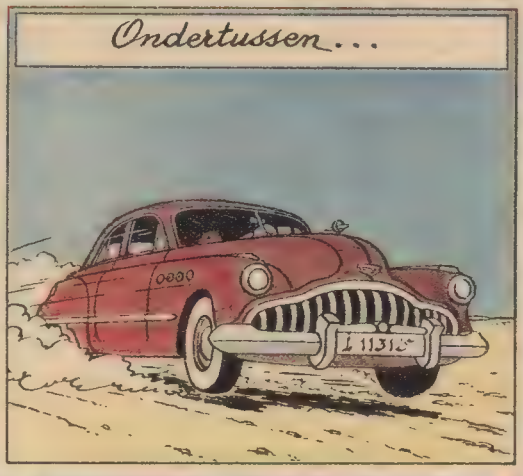

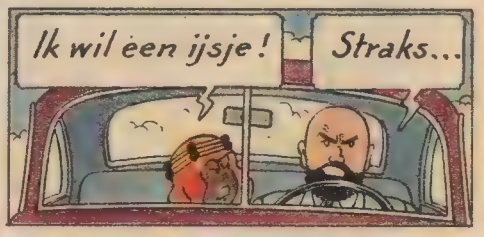

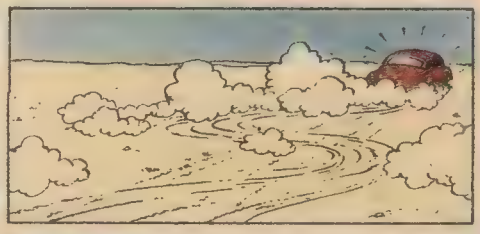

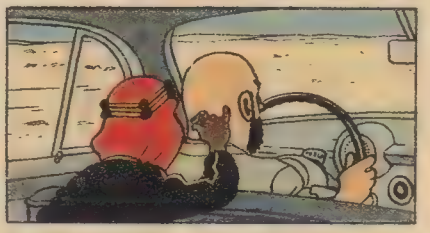

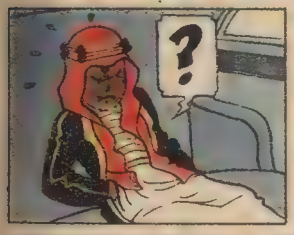

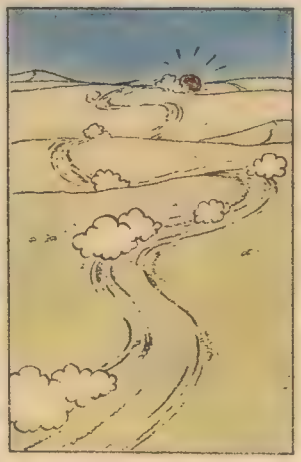

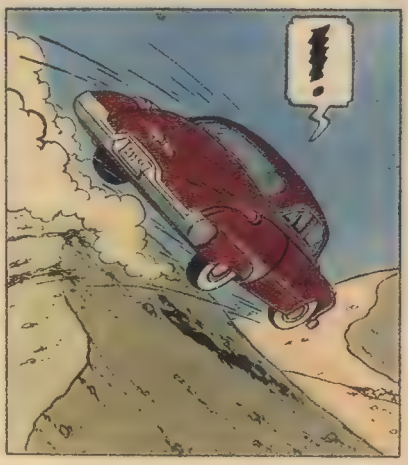

(Wordt voortgezet.)

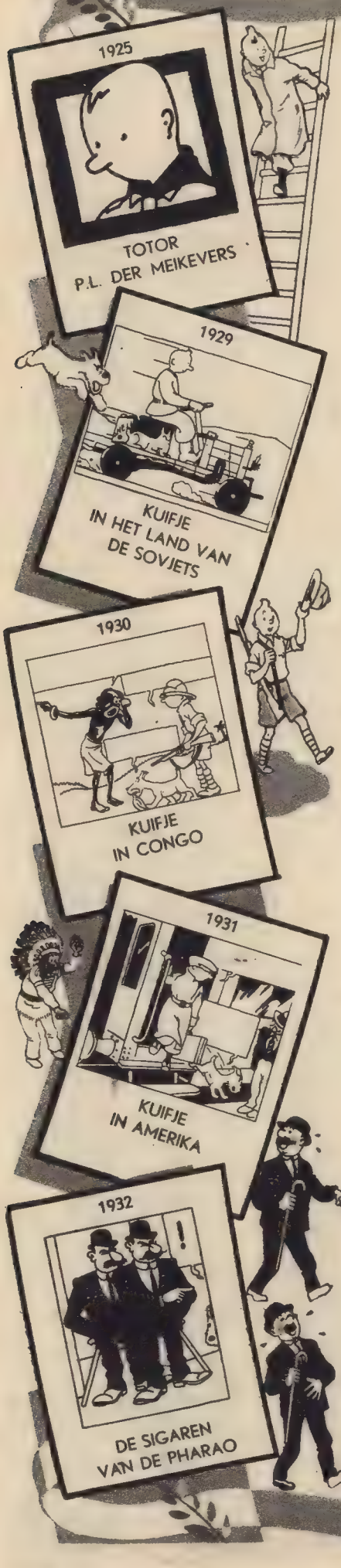

HOE OUD BEN JE WEL, KUIFJE ?

Hoe dikwijls heeft men ons deze vraag reeds niet gesteld ? Kuifje heeft geen leeftijd ! Wanneer men hem zo bezig ziet, dan geeft men hem ongeveer 15 jaar. En nochtans vierden onze vriend Kuifje en zijn hond Bobbie in alle stilte hun « meerderjarigheid », bij wijze van spreken, natuurlijk.

't Was inderdaad op 10 Januari 1929 — gisteren precies één en twintig jaren geleden — dat Kuifje en zijn onafscheidbare vriend Bobbie in de « Petit Vingtième » op zeer bescheiden wijze hun intrede in de wereld maakten. Ze hadden op dat moment natuurlijk nog niet hun huidig voorkomen. Maar in één en twintig jaar tijd kan men wellicht een beetje veranderen, nietwaar !

Ter gelegenheid van deze verjaardag ben ik onze vriend Hergé gaan opzoeken om hem geluk te wensen in jullie naam, hem te danken voor de grote vreugde die hij ons sinds jaren bezorgt.

EEN VOORVADER VAN KUIFJE.

— Weet je, zo begon Hergé, dat Kuifje een voorvader heeft en dat die Totor heette en patrouilleleider was van de *Meikevers*. Zijn avonturen verschenen in « Boy-Scout Belge » in 1925-26. Ik was toen maar achttien jaar oud !

OP WEG NAAR RUSLAND.

Van Totor naar Kuifje was de stap niet groot, alleen het haarlokje wat veranderd en... Kuifje was geboren.

Wat ging dat aardig mannetje ondernemen? Ik heb hem naar het land van de Sovjets gezonden en de eerste tekening van dit verhaal verscheen op 10 Januari 1929.

Kuifje werd dadelijk de vriend van mijn jonge lezers. Waarom ? Ik heb het mij reeds dikwijls afgevraagd en ik weet het nog altijd niet. In ieder geval toen Kuifje, in de Meimaand van het jaar 1930 terugkeerde werd hij hartelijk onthaald aan het Noordstation en ik moet je eerlijk bekennen dat het voor mij een echte verrassing geweest is.

Ik herinner me nog dat te midden van al die drukte me iemand bij de arm nam en zei : « Kom toch eens, keizerin Zita is daar ook met haar kinderen en ze houdt er aan dat u aan haar voorgesteld wordt. »

En het was geen grapje. Een keizerin !... De moeder van de kroonprins van Habsburg had haar kinderen ook naar de receptie van Kuifje geleid !

NAAR AFRIKA.

Kuifje was maar nauwelijks thuis, of hij vertrok naar Kongo. Maar als Kuifje nog maar een beginneling reporter was, dan stond ik als tekenaar ook aan mijn debuut. De tekeningen in « Kuifje in Kongo » zijn niet diegenen die je in het album gevonden hebt. De eersten waren werkelijk zo onhandig getekend, dat ik herbegonnen ben.

De terugkeer uit Kongo was even homerisch als die uit Rusland. Negers, echte zwarte en blinkende negers, hoor, omringden onze held en droegen fier zijn tropheën : bogen, pijlen, fetiches, lansen, enz.

BIJ DE INDIANEN.

En onze onvermoeide reporter vertrok daarna naar Amerika. Wij waren in September 1931. Jullie kennen allen, nietwaar, zijn ontmoetingen met de gangsters en de Roodhuiden.

Bij de aankondiging van zijn vertrek naar de Far-West, schreef een dame mij uit Chicago, dat ze zich ter beschikking stelde van Kuifje om hem in haar stad rond te loodsen.

In November 1932 keerde hij uit de United States terug en deze maal werd hij in een groot Brussels college plechtig ontvangen.

JANSEN EN JANSENS VERSCHIJNEN OOK TEN TONELE.

In het volgend verhaal « De Sigaren van de Pharao » verschenen voor het eerst onze sympathieke tweeling-detektieven die zich door hun speurdersflair in heel de wereld een solide reputatie verworven hebben.

Jansen en Jansens zijn in de loop der jaren ook enigszins van voorkomen veranderd. Onze vrienden hadden niet het minste vermoeden, toen ze voor de eerste maal met Kuifje kennis maakten, in mindere aangename omstandigheden, dat ze eens zijn beste vrienden zouden worden.

— Een vraag, Mijnheer Hergé, en dat album « De Sigaren van de Pharao » ?...

— O ! daar valt niet veel over te zeggen : het boek is totaal uitgeput, maar het zal zeker heruitgegeven worden. Jullie zullen nog wat geduld moeten oefenen, vrienden !...

— Goed. Dat hebben we genoteerd. En verder?

STORM OVER AZIE.

Op 9 Oktober 1934 scheepte Kuifje in naar het verre Oosten. De incidenten die hij met Japanners beleefde, bezorgden mij van wege de Japanse Ambassade te Brussel gemeende verwijten. Een Belgisch generaal kwam zelfs bij de directeur van de « Vingtième Siècle » om dit verhaal te doen stop zetten.

— Die man vreesde misschien diplomatieke verwikkelingen tussen België en Japan ?

— Misschien wel !... Wat er ook van zij, Kuifje onderbrak zijn reportage niet...

Terloops vestig ik jullie aandacht op een klein detail: De Chinese teksten die men kan lezen (bij

wij zijn "meerderjarig"!...

21 jaar geleden creëerde Hergé Kuifje en Bobbie

manier van spreken) in « De Blauwe Lotus » zijn authentiek, en die dank ik aan de medewerking van een Chinese vriend met name Tchang (merk wel op dat in de verhalen de kleine Chinese vriend van Kuifje ook Tchang heet).

Een missionaris schreef mij uit Kalgan, in Mongolië, dat de Franse naam van Kuifje « Tin-Tin » in het Chinees tweemaal « heldhaftig » betekent.

In Oktober 1935 keerde Kuifje uit China terug en werd bij die gelegenheid in het Koninklijk Cirkus te Brussel door duizende enthousiaste vrienden op uitbundige wijze ontvangen.

IN HET LAND VAN DE ARUMBAYA'S.

Jullie kunnen zich wel voorstellen dat een kerel als Kuifje niet lang thuis kan blijven. Op 5 December 1935, vertrok hij naar Zuid-Amerika, waar hem nieuwe avonturen te wachten stonden. In « Het Gebroken Oor » maakten wij kennis met generaal Alcazar.

WAAR MEN DOEDELZAK SPEELT...

En wat verteld over « De Zwarte Rotsen » ? In dat verhaal krijgt Kuifje het voor de eerste maal aan de stok met Professor Müller, die hij onlangs in Arabië weer op het lijf gelopen is. Het heerschap had natuurlijk zijn naam veranderd, maar dat kon onze vriend niet op een dwaalspoor brengen...

EIH BENNEK - EIH BLAVEK.

Augustus 1938. Oorlogswolken trekken over Europa. In Tjecoslovakije laten de Sudeten van zich horen.

— Je hebt dus de aktualiteit gevolgd, mijnheer Hergé ?

— Min of meer... Die incidenten inspireerden mij om het verhaal « De Scepter van Ottokar » te maken, dat zich in Syldavië afspeelt, een klein Centraal-Europees landje, waar men een eigenaardige taal spreekt...

DE OORLOG ONDERBREEKT « HET ZWARTE GOUD ».

Het begin van « Het Zwarte Goud » valt samen met dat van de oorlog die mijn verhaal brutaal kwam onderbreken op 10 Mei 1940. Jullie kennen dat verhaal, niet waar, vrienden ? « Kuifje » hernam het in September 1948 en op dit moment wacht men nog op de ontknoping.

ACHTERUIT ZEESCHUIMERS !

In « De Krab met de Gulden Scharen » verschijnt een nieuwe personage, waar jullie al veel van hoorden, omwille van zijn onuitputtelijk scheldwoordenrepertorium (een lezer heeft er twee en negentig verschillenden geteld !) en omwille van zijn homerische woedeviagen : Kapitein Haddock !

DE METEOORSTEEN.

Als kommandant van de « Aurora » zou kapitein Haddock, die ondertussen voorzitter geworden was van de « Anti-Alcoholische Zeelieden Vereniging », een Europese expeditie naar de Poolstreken brengen, waar een Meteoorsteen neergestort was.

Jullie herinneren zich wel het verhaal van « De Geheimzinnige Ster »...

EEN ECHT ZEEGEVECHT.

In het volgend verhaal : « Het Geheim van de Eenhoorn » ontdekt Kuifje op de markt een oud scheepsmodel. Dat van de « Eenhoorn ». De maketten en de plannen van deze boot werden uitgevoerd door een marinedeskundige. De verschillende phazen van het zeegevecht dat de « Eenhoorn » leverde met de kleine zeeroversboot werden samengesteld met de hulp en onder het toezicht van een gewezen kapitein ter lange vaart...

MEER NAAR HET WESTEN.

« De Schat van de Scharlaken Rackham » leerde ons die goede meneer Tryphonius Zonnebloem kennen, een zeer verstandig en steeds met zijn pendel gewapende, dove geleerde.

Omdat ik zonder de minste kwade bedoeling gebruik gemaakt had van dit gebrek, kreeg ik op zekere dag een razende brief van een echte dove, die me niet alleen een reeks verwensingen naar het hoofd slingerde, maar ook de wens uitdrukte dat ik zo doof zou worden als hijzelf. Ik bleef tot nog toe van dit ongeluk gespaard, maar ik voel me niet zeer gerust...

HET GEHEIMZINNIG VERHAAL VAN EEN MUMMIE.

In de laatste maand van het jaar 1944 begon ik « De Zeven Kristallen Bollen ».

Bepaalde scènes die zich in een music-hall afspelen, werden voorgesteld naar een waarachtige studie van een Brusselse schouwburg.

Het is eveneens een echte cargo « L'Egyt » die me de documentatie bezorgde voor de « Pachacamac » uit de « Zonnetempel ».

IN HET LAND VAN DE INCAS.

In het eerste nummer van « Kuifje » dat op 26 September 1946 verschenen is, begon het tekenverhaal « De Zonnetempel ». Het hoeft niet gezegd dat ik een enorme documentatie moest aanleggen om dit verhaal, dat zich in het land van de Inca's afspeelt, in het echte kader te situeren.

GOOD BYE, MISTER HERGE !

Dit vrienden, was het levensverhaal van Kuifje dat onze vriend Hergé me ter gelegenheid van het één en twintig jarig bestaan van zijn helden verteld heeft. Ik geloof dat het jullie interesseerde.

En jullie zeggen nu ongetwijfeld met mij : « Good Bye, mister Hergé, en hartelijk dank voor de vreugde die je ons bijna een kwart eeuw bezorgt ! DE REPORTER.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Jaloers op de invloed welke Genoveva, de moeder van Corentin, op Zwarte Bison heeft, levert Lange Slang, een jonge krijger, haar aan de bandiet Jack uit. Beide handlangers hitsen vervolgens de Pawnee's op tegen de Sioux...

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

De Pawnee's hebben de strijdbijl opgegraven. Jack leidt hen naar het kamp van de Sioux.

We zijn er bijna !

Een Sioux jaagt in de omgeving...

Rode broeders op het oorlogspad... Pawnee's?

Plots wordt de Indiaan opgeschrikt door hoefgetrappel. Het zijn Corentin en Wakita die de sporen van Jack volgen.

Ha, die ongelukkigen ! Ze lopen in de muil van de wolf !

De man slaakt een kreet om hen te verwittigen, maar de wind voert zijn stem in tegenovergestelde richting.

Ho! Ha! Ho! Ha! Ho! Ha!

Daar ze hem niet kunnen horen, neemt de Sioux zijn boog en schiet... De pijl gaat zich...

... voor de voeten van de jonge ruiters planten.

!

?

't Is Arendsoog ! Wat wil hij van ons ? Wat moet dit signaal betekenen ? Ik ga even tot bij hem klimmen. Ga jij ondertussen eens kijken waarom hij ons wil waarschuwen. Hij heeft misschien een spoor gevonden ?...

Omhuld door een dikke stofwolk komen de Pawnee's, die door Jack geleid worden, aangereden.

Deze jonge blanke is een vriend van de Sioux. Neem hem gevangen en lever hem mij uit !

Wakita heeft haar paard in de richting van de rotsen gedreven. Zij verbergt er zich om aan de blikken van haar vijanden te ontsnappen.

De Pawnee's !... Ze slaken hun oorlogskreet !

Corentin tracht rechtsomkeer te maken.

En Jack rijdt aan 't hoofd van die gewapende Indianen! Ze zullen me doden!

In een oogwenk wordt onze vriend door de Pawnee-krijgers omsingeld.

Verberg je goed ! Ik neem je paard om naar het kamp van onze broeders te rijden.

Haast je, Arendsoog !

De krijger komt, helaas, niet meer op tijd. De Pawnee's storten zich op het vreedzame dorp van de Sioux.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

DE dagen gelijken op elkander niet, denkt Jan, terwijl hij, met een zwaai, zijn laken mantel afzwiert in de handen van een huisdienaar in livrei en, in de voorplaats van het weelderige gebouw, de hand drukt van opziener en van mevrouw Patoulet, die op deze Driekoningenavond, de vertegenwoordigers van de Duinkerkse wereld op een gezellig samenzijn hebben uitgenodigd.

Patoulet had de zaken op grootscheepse wijze aangepakt. In de Duinkerkse vesting waren praal en luister niet misplaatst, moesten integendeel tot hun recht komen. Patoulet had het voorbeeld gesteld. Zijn huis was een prachtige meesterwoning met koetspoort op straat en met ruime vertrekken, die door vierdubbele deuren gescheiden waren, maar tot één vergader- of verzamelplaats konden geschikt worden. In de monumentale ingang glansde de warme weelde van een Oosters tapijt op een breed gebeeldhouwde trap in kostelijke eik; ontvangstzaal, woonkamer, eetzaal pronkten met korduaans leder, dat uitgespannen stond in sierlijk uitgesneden panelen. Aan de zware donkerglimmende zolderribben glinsterden kristallen kroonluchters, waarin honderden kaarsen trillende lichtflikkeringen weerspiegelden. Stoelen en zetels met bewerkt leder, glanzend fluweel en fijn satijn overtrokken. Op de gepolietoerde deksels van prachtmeubelen schitterden uitheemse sieraden uit gedreven goud en zilver, die hun kleuren harmonieerden met de strenge deftigheid van het eikenhout, met de zachte gloei van het rozenhout en 't vlammend gestreel van de inlandse notelaar. Schilderijen, beeldhouwwerken en pronkstukken aan wanden, in hoek en in kant. Uitstalling van weelde en pracht om alle genodigden bewonderend te doen opzien; om bij het puik en het kruim der Duinkerkse hogere standen de lust en de naijver op te wekken. Patoulet was maar een staatsbeamte, met een wedde die slechts op bepaalde tijdstippen, in waarde toenam. Die wedde kon hem onmogelijk al die rijkdom veroorloven. Maar 't handels- en kapersbedrijf, waarin hij belangen genomen had, vulden het ontbrekende, op voldoende wijze aan. Leven en laten leven, dat was zijn leuze.

Met aldus te handelen, spreidde hij niet alleen luister ten toon, maar verwierf zich te allen kant en bij iedereen waardering en eerbied; dwong vriendschapsbanden af; deed het regime aan prestige winnen en palmde het nijverig gedeelte van de bevolking in de aanhankelijkheid van een nieuw verband. Hij stelde er bovendien prijs op een goede verstandhouding te doen heersen tussen de ambtelijke wereld en de rijke of voorname burgerbevolking. Af en aan, nodigde hij talrijke vooraanstaande ingezetene uit alle standen te zijnen huize, om een theepartijtje mee te maken, een avondmaal bij te wonen of een gezellig samenzijn te houden. Bij Patoulet vond men de fijnste en de lekkerste spijzen, de heerlijkste dranken. Gesleepen glazen uit kristal glansden naast schitterend en zwaar zilverwerk en bij de warme uitstraling van gekleurd porcelein blonken de zilveren dozen, waarin de zeldzame havanasigaren, hem door zijn kennissen uit de Antillen toegezonden, in donzen wol gedoken, bleek-bruin, geurden.

Patoulet had er een handje van weg om zijn volk te ontvangen. Meermaals was Jan reeds te gast geweest in dit hartelijk huismidden. Nu hij geen eigen huis meer bezat, had Patoulet het gepast en geraadzaam gevonden, voor Jan, de weg naar zijn woning open te houden. Hij wist en besefte dat Jan in 't Duinkerkse leven een zeer voorname en vooraanstaande plaats bekleedde en dat door zijn invloed vele zaken in 't reine konden getrokken worden. Daarbij ontving hij Jan met gulle openhartigheid, zodat de berekening en het voorbedacht inzicht, die toch, voor een groot deel, als drijfveer van zijn handelswijze mochten gelden, hierdoor en als vanzelf verdoezeld werden.

Jan trof, in de opeenvolgende zalen een schitterend en uitgelezen gezelschap aan. Met zijn ietwat zware zeemansstap schoof hij over de dikke tapijten, die op de dooreengeribde bruine en zwarte houten vloerblokjes, in de warme speling van hun Oosterse streling, openkleurden.

De genodigden stonden, hier, daar, in groepjes saamgetroppeld. Hun puntige, bestrikte schoenen glansden helle kransjes onderaan de zijden kousen, die rond de braaien glad-effen opspanden. Ginder, aan 't uiteinde der zaal waren de vrouwen, in brede kring van uitwaaierende rokken, bijeengezeten. Het licht trilde en pinkelde op

Jan ontsnapt op wondere wijze aan de dood en wordt door inspekteur Patoulet op een groot diner uitgenodigd.

het fijne brokaat der klederen, nestelde in de krullen van de loshangende pruiken der hoogwaardigheidsbekleders. In de plooien van de laken herenpakken en de ronde fluwelen klokrokken der vrouwen, speelden wondere kleurschakeringen die van het donker bruin naar het hoge rood en het helder geel opvlamden, of van het tere blauw naar 't rustige groen vervloeiden. Een paar zwartglanzende soutanen donkerden daartussen.

Al maar aan laveerden zwijgzame dienaars door de rijen en langsheen de groepjes, de zalen door. In hun malve habijten, waarop witte kragen rond hals en polsen snoerden en met hun blond-gulden pruiken op het hoofd, dat strak en kaarsrecht gehouden werd, schenen ze wandelende standbeelden. Op zilveren schalen en schenkborden droegen ze rondbuikige flessen rond, waarin rode, groene en gulden dranken mierelden in 't licht; schonken ledigstaande bekers vol; praamden, op hoofse maar gevoegelijke wijze, de heren, die hun halfgevuld glas op borsthoogte hielden, tot meerder verbruik. Wanneer de glazen dan, voor een nieuwe gezondheidswens, tegeneen klonken, flikkerden en schitterden de diamanten stenen der gouden ringen, een lichtenden krans tegen 't satijn van de kleurige vesten, waarop de luister van zware juwelen te stralen en te blinken lag.

Jan drukt, rechts en links, uitgestoken handen. Ze waren er allen : vertegenwoordigers van de rechterlijke wereld, leden van het stadsbestuur, overheden en officieren van de haven en de admiraliteit, oversten van het vestingsgarnizoen, reders en makelaars, pastoor Desvignes in druk gesprek met de chirurgijn Domien Dejonghe en zijn ambtgenoot, stadschirurgijn Michiel Deswaen. Sinds een paar jaar, was Deswaen niet alleen prins van de rederijkerskamer der Carssouwieren, maar ook tot lid van het stedelijk magistraat gekozen. Tussen twee vensterramen zat het groepje der kaperkapiteins.

Jan herkent bekende gezichten uit al de Duinkerkse middens. Werktuigelijk belandt hij in 't groepje der kaperkapiteins, waar hij zich midden Saus, Wackenier, Dekeyzer en Doublet, als in gezellige kring, thuis voelt. Hij staat met zijn rug naar de andere heren gekeerd, kan meteen het groepje der vrouwelijke genodigden in zijn kijkveld krijgen. Hij knikt vriendelijk en beleefd. Velen hebben hem opgemerkt. Ze wuiven een stille groet met de fijne hand of buigen lichtjes het hoofd. Wat zien ze er allemaal pront en fleurig uit. De statige mevrouw d'Ablimont, echtgenote van zijn vlootoverste; mevrouwen Albert, Selingue, Herpin, Lamotte Michel, gaden van zijn vlootkameraden, de dames Omaer en Bernard, die de strijd tussen hun beide mannen, hier in deze zaal, door middel van juwelen, diamanten en gouden slingers op hun manier willen uitvechten. En daar, trots en fier in de volle bloesem van haar vrouwelijkheid, jonkvrouwe Maria Tugghe, dochter van Ignaas Tugghe, de gewezen prokureur van de Admiraliteit, tevens schepen van Duinkerke, die in de pest van 1666 het leven liet.

Maria liep toen, als driejarig kindje, nog in haar eerste rokske. Thans is ze tot een rijpe schoonheid van zes en twintig jaar uitgegroeid. Jan bewondert haar fijn gesneden gelaat met het hoge effen voorhoofd, de doordringende zwarte ogen, de ronde kin. Geen rimpel in dit wezen dat vastberadenheid en kalme goedheid laat stralen, eigenschappen van het lerse ras, waaruit ze stamde. Hij bewondert de rechte, slanke, maar fiere gestalte.

Een vrouw om een zeemanshart, hoe ruw en taai ook, slagzij te doen krijgen. Ze is hem niet vreemd. Meermaals ontmoette hij haar in dit huis, ontmoette haar ook in de stad, bleef haar dikwijls nakijken als ze, met haar grote foxhond aan de leiband, langs de kaaien wandelde en zich met de officieren, minzaam, los en vlot, maar tevens waardig onderhield. Tegenover haar had Jan zich steeds op afstand weten te houden. Wat niet belette dat ze, zonder opdringerig te wezen, meer dan gewone gevoelens van voorkomendheid of waardering bij hem had opgewekt.

Zij was opgegroeid als wees; hij leefde sinds enkele jaren als wedewnaar, stil en teruggetrokken aan land, stug en ingekeerd op zee. Uit hun kennismaking en later dan, uit hun herhaald samenzijn, was een gemoedelijke genegenheid voor elkaar gegroeid, die van lieverlede inniger werd en de roerselen van hun ziel in een gemeenschappelijk streven naar geluk deed zinderen. Maar Jan had het, tot nog toe, nooit gewaagd die gevoelens, op kenmerkende wijze, tot uiting te laten komen. Hij schrikte voor iets terug dat hij zelf niet bepalen kon, maar dat met de dag warmer in hem openbloeide. Jonkvrouwe Tugghe was van hoge afkomst. Hij had zich van laag tot hoog moeten opwerken en het besef van de harde kamp, die hij had moeten doorworstelen,deed in hem de vrees ontstaan dat de rangafstand, ook in deze innerlijke aangelegenheid, wel moeilijk zou te overbruggen zijn.

Deze avond echter scheen het hem dat Maria steeds haar schone ogen, dromerig-koel, op hem gericht hield. Om zijn fatsoen te houden en geen enkele zielsaandoening te laten blijken, ontweek hij haar blik. Op een gegeven ogenblik keerde hij, opzettelijk, haar de rug toe. Maar toen voelde hij, scherp als de punt van een lemmer, de prikkel van een wondere bekoring in zijn nek kittelen. *(Wordt voortgezet.)*

« Alle dagen gelijken op elkaar, zei Jan Bart. »

DE WITTE OLIFANT

En hier beginnen we dan het eerste nieuwe verhaal De Witte Olifant *dat jullie wekelijks de spannende avonturen van Rudi, de bootsjongen, zal laten meeleven.*

We bevinden ons in het jaar 1830. De eerste stoomboten doorklieven de golven, maar de zeilschepen beheersen nog altijd de zeeën. Een stevige brigantijn, de « Tricanaria » wordt klaar gemaakt om naar Oost-Indië te stevenen.

De boot van de loods verlaat de haven en vaart naar het zeilschip. Aan boord van het loodsschip bevinden zich twee matrozen die niet tijdig inscheepten...

... en een jonge Napolitaan die zijn kost verdient met het venten met plaasteren beeldjes. De loods vindt het een aardige jongen, en heeft hem meegenomen om zijn waar aan het scheepsvolk van de « Tricanaria » aan te bieden.

Het loodsschip heeft de brigantijn bereikt. De twee matrozen klimmen aan boord; één van hen botst onvrijwillig tegen de jonge leurder aan en doet zijn beeldjes in 't water vallen.

De kapitein van de « Tracanaria » heeft het voorvalletje gezien en roept de jonge Napolitaan.

(Wordt voortgezet.)

Het geheim van de holbewoners werd door kinderen ontdekt

Het is een fantastische geschiedenis !... Stel je voor dat een geleerde met wereldfaam zich in zijn laboratorium opgesloten heeft om de oplossing te vinden van een buitengewoon probleem. Gedurende vele nachten heeft hij zich over zijn boeken gebogen en talloze bladen papier met berekeningen en onverstaanbare tekens vol gekrabbeld.

En plots vliegt de deur van zijn laboratorium open, en een jongen loopt naar hem toe zeggend : « Je moet niet verder meer zoeken, meneer, ik heb het gevonden !... »

Zo verliep het ongeveer met de voorhistorische tekeningen en schilderijen. Ik zei « ongeveer », want de ontdekking van de grotten heeft geen lange voorstudie gevergd. Men moest alleen maar een sterke dosis nieuwsgierigheid bezitten... en veel geluk !

EEN SPAANS MEISJE BOTST OP EEN KUDDE BISONS

DON MARCELINO DE SAUTUOLA was een verwoed grottenspeurder. Dikwijls trok hij er op uit om de oude rotsholen van Santander te doorpluizen. Op zekere dag liet hij zijn dochtertje Altamira meegaan. Het meisje geraakte vermoeid door het klimmen en wroeten in de onderaardse doolhoven, en op een bepaald moment zette zij zich neer op een steen en keek even omhoog. Ze sprong recht en slaakte een kreet. Op het gewelf van de grot had ze een massa geweldige rode en zwarte bisons ontdekt.

— Vader ! vader !... kom gauw eens kijken.

— Ik heb geen tijd ! grommelde Sautuola.

Maar het kind bleef aandringen en de man keerde op zijn stappen terug en keek op zijn beurt. Hij stond stom. De bisons waren zo goed getekend, dat ze haast levend schenen ! Altamira en haar vader zochten verder en vonden nog verschillende muurschilderingen. Herten, everzwijnen, paarden en nog andere dieren (die in Spanje leefden zo maar e v e n t j e s 20.000 jaren geleden) stonden er op voorgesteld !

De voorpoten van een hert. Ze werden 20.000 jaren geleden geschilderd. De stier werd 3.000 jaar later getekend. (Foto « Sat. Ev. Post ».)

EEN SCHOOLJONGEN VINDT EEN FABELACHTIGE SCHAT

Enkele maanden l a t e r liet een Franse schooljongen in de omgeving van Eyzies, zich met een zaklampje in een nauwe rotsspleet glijden. Toen hij weer uit de rotsspleet te voorschijn kwam, vertelde de knaap dat hij een mooie verzameling van wilde dieren gezien had.

— Je leest te veel boeken, kerel ! Je hebt gedroomd !

Maar de kleine Emile Rivière had niet gedroomd, want grote mensen en geleerden drongen ook in de rotsspleet binnen en kwamen na hem voor mooie muurschilderingen te staan.

EEN JAGERSTAFEREEL

De meeste voorhistorische muurschilderingen die men in de rotsen aangetroffen heeft, zijn van 15 tot 30.000 jaren oud en stellen dieren voor waar de mensen toen jacht op maakten. Maar soms wo.den ook andere, zonderlinge scenes uitgebeeld. Te Lascaux kan men ondermeer een jachttafereel bewonderen dat de achtervolging van een reusachtige bison voorstelt. De flanken van het dier steken vol pijlen. Op het laatste beeld van deze reeks ziet men een woedend beest, dat zich op zijn jager werpt, die op de grond valt met de armen wijd open.

Dergelijke drama's zullen wel alledaags geweest zijn in deze voorhistorische periode.

DE VOORHISTORISCHE MENSEN WAREN BUITENGEWOON BIJGELOVIG

Pas maar op dat je geen verkoudheid opdoet !...

Ze schilderden om niet van honger te sterven. Ze beeldden zich in, dat door het tekenen van een bison op een rots, het dier dan in werkelijkheid leefde. Ze verkeerden in de waan dat hoe meer ze er tekenden, des te meer er zouden grazen. Zij vreesden alleen het ogenblik dat er geen tekenaars meer zouden zijn om bisons te schilderen, want dan stonden ze voor de hongersnood. Dat is dan ook de reden waarom ze bijna uitsluitend de dieren tekenden waarmee ze zich voedden. De kunst was voor hen een toverformule. Dat verklaart dan meteen waarom ze hun werken diep in de grotten verborgen hielden, want daardoor waren ze er zeker van, ze heel lang te kunnen bewaren.

Ik hoor je zeggen dat die holbewoners zeer naief moeten geweest zijn. Dat is waar. Maar je mag echter niet vergeten, dat ze 20.000 jaren geleden leefden en dat die periode zo ver van de onze ligt dat de onderdanen van de Pharao's bijna onze tijdgenoten worden.

« IK HEB PRACHTIGE TEKENINGEN GEZIEN » RIEP DE KLEINE PAUL !

Zowat 40 jaren geleden, had ingenieur Mólard het plan opgevat de grote Niaux-rotsen, nabij Tarascon in Zuid-Frankrijk op de kaart te brengen. Zijn twee zonen : Jules en Paul hielpen hem in die taak. Paul die steeds enkele passen voor zijn vader liep, bleef op een bepaald moment staan en riep :

— Kijk, tekeningen !... Ik heb mooie tekeningen gezien !

— Wat zeg je ?

— Al deze r o t s e n staan hier vol tekeningen !

De ingenieur liep dadelijk naar zijn zoon, en keek vol verbazing naar dè wondermooie rotsversieringen. De jonge Paul had één van de prachtigste en best bewaard gebleven verzameling van historische schilderijen ontdekt...

« Ik heb tekeningen ontdekt ! » riep Paul.

Een gekwetste stier die 17.000 jaren geleden getekend werd. De zwarte lijn stelt waarschijnlijk een lans voor. (Foto « Sat. Ev. Post ».)

DE WEERWRAAK van de "SAN STEFANO"

EEN TANDARTS WORDT PIRAAT EN NEEMT TWEE HONDERD VIJFTIG DUITSERS GEVANGEN

EEn snelle Duitse observatiejacht aan stuurboord! schreeuwde de uitkijkpost van de « San Stefano ».

Bill Powers, kapitein van het kleine vaartuig sprong op de kommandobrug en keek met z'n verrekijker langs alle kanten over 't water.

— Ja, murmelde hij, het is een jacht en wat erger is, ze schijnen ons in de gaten te hebben. Dat ziet er lief uit!

Bill Powers, een Amerikaans tandarts, die sedert twee jaar dienst genomen had bij de Britse « Royal Navy » als « piraat », had naam gemaakt. Zijn klein Turks vaartuig had tussen de vijandelijke schepen in de Egeese Zee meer dan eens paniek gezaaid, had geheime agenten op de kusten van bezet Griekenland neergezet en had het zelfs aangedurft een Italiaanse kargo te dynamiteren! Twintig maal werd de « San Stefano » door het hoofdkwartier der « Royal Navy » als vermist opgegeven en telkens weer slaagde hij er in — God weet hoe — zijn thuishaven, Alexandrië, te bereiken. Ditmaal stonden de kansen er echter slecht voor!

— Haal die zwarte vlag neer en vervang ze door de Britse! beval de kapitein.

Dit bevel werd uitgevoerd en gelukkig was de afstand tussen de Duitse jacht en het piraatschip nog te groot, opdat men vanop de jacht deze verwisseling zou hebben kunnen merken. Op deze manier ontsnapt de bemanning van de « San Stefano » aan de doodstraf. Er bestaat nl. een internationale overeenkomst die het recht geeft piraten op staande voet te fusilleren. Zo'n piraatschip dat onrust en vernieling kan zaaien tussen kleine kustvaartuigen, kan het natuurlijk niet halen tegen een goed uitgerust vaartuig der Kriegsmarine. Het wekte dan ook de lachlust der bemanning op, als Bill Powers riep :

— Gereed voor de strijd! Iedereen op post!

Er waren slechts veertien man en ze hadden ieder een mes en een revolver! En de anderen zouden er natuurlijk wel voor zorgen buiten het bereik van messen en revolvers te blijven!

Daar had je 't reeds! Een schot brandde los en de « San Stefano » vloog in brand. Bill Powers riep zijn manschappen toe over boord te springen en gaf zelf het voorbeeld. Enkele minuten later werden ze aan boord van de Duitse jacht gehesen en Bill Powers, die zijn trouwe sloep moest zien ondergaan, was toch blij dat zijn bemanning er goed vanaf gekomen was.

* * *

Twee uur later werden ze allen afgezet op het strand van een klein eiland dat deel uitmaakt van de Sparadenarchipel. Er verbleven slechts twee honderd vijftig soldaten van de Kriegsmarine. De kommandant kwam Bill Powers tegemoet, groette hem en zei in 't Engels :

— Jullie bent onze gevangen; daar er hier echter geen gevangenis is, kunnen jullie vrij rondlopen op erewoord dit eiland niet te verlaten. Er wordt driemaal per dag appel geblazen. Wie niet verschijnt, wordt gestraft. Waarschijnlijk komt er binnen drie dagen een schip dat jullie naar Piraeus zal meenemen.

Bill Powers herinnerde zich opeens dat er op dit eiland een zekere Eleutherios Vivastis woonde, die agent van de geallieerden was. Daar zou hij kost wat kost zien bij te geraken. Nog diezelfde namiddag ontmoette hij Vivastas. Bill Powers zette de situatie in twee woorden uiteen en de Griek antwoordde :

— Jullie komen juist op tijd. Ik heb sedert drie weken een geheime zender, waarvan de Duitsers het bestaan niet vermoeden.

Bill Powers was haast gek van vreugde en de boodschap was spoedig doorgegeven. De kaperkapitein was echter slim! Opdat de Engelsen hem zeker zouden komen halen, sprak hij niet van twee honderd vijftig, doch slechts van twintig Duitsers!

— Slechts twintig man? Nu, dat is wel wat bij 't haar getrokken, zei kapitein Nobbie Clark, die op zijn klein vaartuig de boodschap van zijn ongelukkige makker opving. Nu, ik heb een bemanning van zestien koppen, Powers heeft er veertien en wij hier met zes en twintig, dat is één en veertig! Hm!

Nobbie Clark bedacht zich niet lang meer; hij stuurde kort en goed een ultimatum naar de kommandant van het eilandje.

— Geef je over zonder weerstand te bieden!

De Duitsers gingen in principe akkoord, maar oordeelden het nodig over de juiste termen der overgave te onderhandelen.

De kapitein stuurde recht op de kust van het eiland af.

Twintig minuten later bereikte men de plaats van bestemming. De zeemansvloeken waren niet van de lucht!

— Wat een schurk, die Bill Powers! Hij seint *twintig Duitsers* en daar staan er reeds minstens honderd! Nobbie Clark begreep wel dat zijn vriend de cijfers een beetje forceerde, opdat men hem zonder fout zou komen halen, maar zo erg... Hij heeft nog de tijd om een halve draai te maken, maar neen, hij kan het niet over zijn hart krijgen....

— We riskeren het maar! Alles of niets! besluit hij.

Hij gaat aan land en merkt, tot zijn verbazing, dat de Duitsers niet van plan zijn te vechten. Een jonge Duitse luitenant stapt op hem toe, en daar is ook Powers reeds, die buiten adem komt afgelopen en met moeite nog kan uitbrengen :

— Pas op! Men houdt je hier voor de voorhoede van een heel eskader!

Zonder te verpinken richt Nobbie Clark zich nu tot de Duitse luitenant en vraagt :

— Ben jij de kommandant?

— Neen, maar ik heb de opdracht je tot bij hem te leiden.

— Uitstekend, maar breng me eerst bij je zendpost opdat ik me met mijn oversten zou kunnen in verbinding stellen.

De Duitse luitenant vindt dit blijkbaar de eenvoudigste zaak ter wereld. Nobbie Clark heeft veel tijd nodig om zijn boodschap op te stellen. Eindelijk is het zo ver, en hij begint te spreken... De Duitser begrijpt nu opeens wat er hier gebeurt, en duwt Nobbie opzij. Te laat!

De volgende morgen is de kruiser « Ajax » reeds daar, en voert het hele garnizoen naar Alexandrië. De bemanning van de « San Stefano », met Bill Powers aan 't hoofd, is natuurlijk ook van de partij!

Een week later zwierf Bill Powers weer met zijn klein vaartuig over de golven.

Alain DE PRELLE.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN...

VIJF FABRIEKEN OP EEN SCHIP

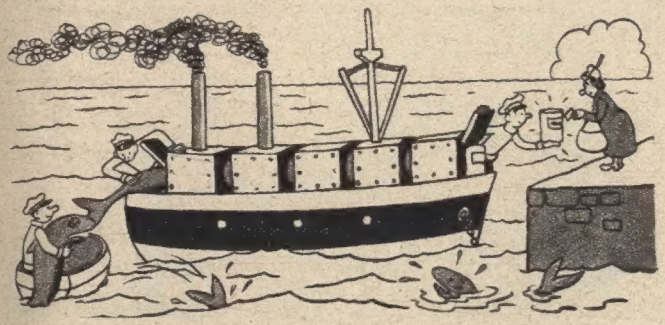

● *Op de scheepswerf van Grimsby bouwt men thans een schip dat de eerste haaivisserijfabriek ter wereld aan boord zal hebben. Dit vaartuig wordt bevoorradingsschip van een expeditie die het ganse jaar door op de kusten van West-Afrika op haaivangst uittrekt. Men zal aan boord gevitamineerde olie, vismeel, leder en andere produkten maken. Op het achterste gedeelte van het schip komen daarom* vijf fabrieken, *één waar olie uit de haaien gehaald wordt, één voor de fabrikatie van vismeel, één voor het uitsnijden van de stukken die in reepjes op de West-Afrikaanse markten zullen verkocht worden, één conservefabriek en één koelinstallatie. De « Badger » zal enigszins gelijken op een infanterie-transportschip van tijdens de oorlog, omdat ze met een 32 P.K. motor aangedreven sloepen aan boord heeft. Deze sloepen zullen voor de eigenlijke haaienvangst met de lijn en met het net gebruikt worden. Vier sloepen hangen aan zware kraanbalken, de andere twee kunnen in het ruim meegenomen worden. De bemanning zal uit zeventien Europeanen en acht en negentig Afrikanen bestaan.*

OOK EEN REKORD

● *Milorad Raisjewitsj, « de koning van de autograafjagers », is tegenwoordig in Duitsland bezig de handtekeningen van de nieuwe bewindsleiders te verzamelen. Milorad is Serviër en bereist 36 jaar de hele wereld. Hij heeft thans zes boekdelen met meer dan 3.000 handtekeningen van beroemde mannen. Een Amerikaan heeft voor de collectie van Raisjewitsj 50.000 dollar geboden, doch te vergeefs! Raisjewitch spreekt vijftien Europese, Aziatische en Afrikaanse talen.*

HET VEILIG-VERVOER-PROBLEEM

● Een Frans ingenieur Jean Vachet heeft zich bezig gehouden met het oplossen van het veilig-vervoer-probleem, en onlangs de vrucht van zijn onderzoekingen in de vorm van een maquette aangeboden in het salon van vrachtwagens te Parijs. Het vernuftige apparaat kan bij boten, wagons en vliegtuigen toegepast worden. Het principe er van is, door middel van een systeem van schokbrekers, zowel aan de binnen- als aan de buitenkant, de grootste kracht van de te ontvangen schokken verminderen en ernstige verwondingen bij een ongeluk te voorkomen.

Jean Vachet heeft een gekapitonneerd binnenwerk gemaakt. Overal waar het hoofd of een ander ledemaat van een reiziger zich kan stoten, is de opvulling van spons-rubber. Ook de ramen zijn beschermd aan de buitenkant met veiligheidsglas en aan de binnenkant plasticglas. Ook de voorruit is aldus gemaakt. Het voornaamst is hieraan wel, dat het aanbrengen van deze schokbrekers de construktiekosten van de wagens of vliegtuigen niet verhogen, want tal van kostbare materialen kunnen door het « procédé Vachet » achterwege blijven.

EEN RAKETREKORD !

● Een « Douglas Skyrocket » heeft een supersonische snelheid bereikt. Waarnemers menen dat de uursnelheid 1.220 tot 1.260 km. bedroeg. Het vliegtuig werd aangedreven door een straalmotor en door raketten. In de basis van Akamagordo werd een raket tot op een hoogte van 95.000 meter afgevuurd, en heeft de eerste kleurfoto's van de aarde genomen. De raket zou 15 minuten in de stratosfeer gebleven zijn aan een snelheid van 7.000 km. per uur.

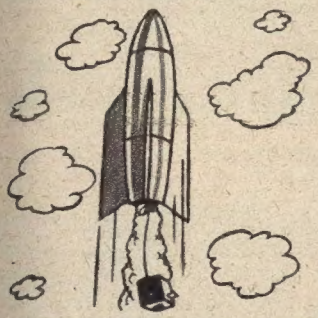

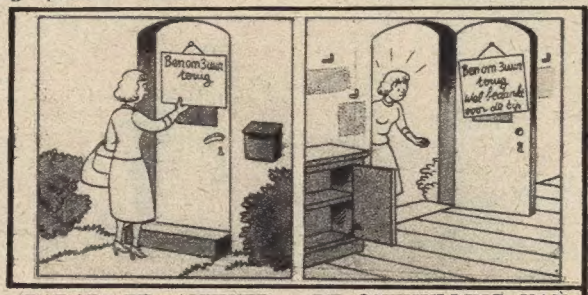

RADAR TE ANTWERPEN

● **Een experimentele radarinstallatie zal worden opgericht bij de Kruisschans te Antwerpen. Deze radartoren en controlecentrum zullen deze maand nog in gebruik worden genomen. De speurimpulsies van deze radar zullen het stroombekken en aanvankelijk twee sectoren van de Schelde over een afstand van 72 km. bewaken.**

DE ONTHULLING VAN HET DINGAANS-MONUMENT

● **Elf jaar geleden werd bij Pretoria ter gelegenheid van de honderdste herdenking van Dingaansdag (de dag waarop de Boeren de Zoeloekoning versloegen) de eerste steen gelegd voor het « Voortrekkersmonument ». Dit monument is thans klaargekomen en werd plechtig onthuld.**

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheerr Cotdor : GELEID BEZOEK

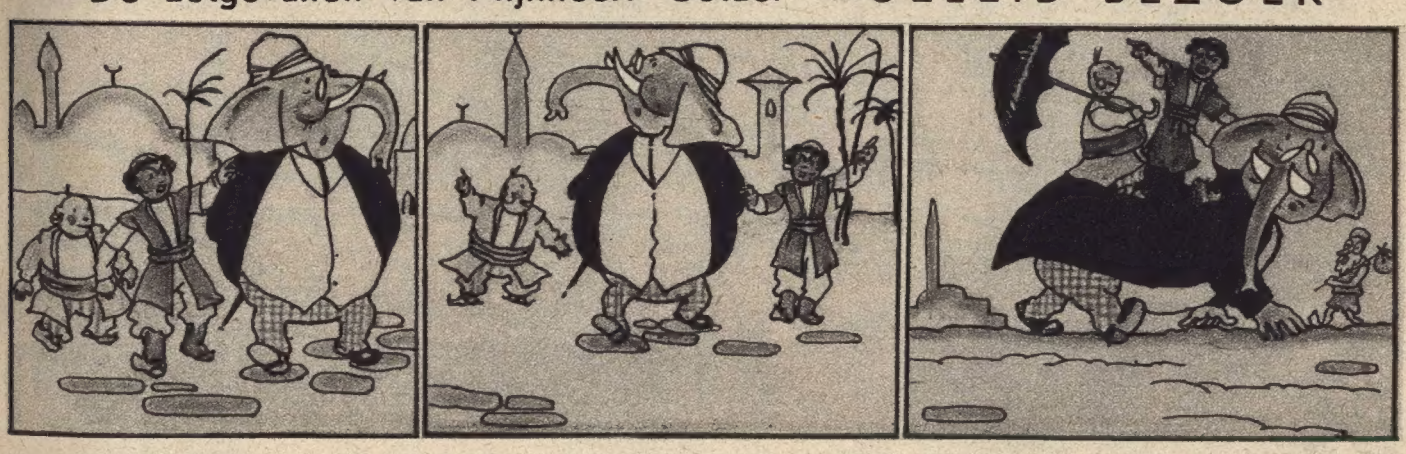

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Terwijl Alex zich als wettelijk opperhoofd van zijn Gallische stam doet gelden, sluiten de legioenen van Cesar de ring rond Alesia nauwer toe...

De schildwacht keert zich plots om. Hij ziet de valpoort lichtjes wiegen.

Bij Vulcanus ! Er moet aan Petronius wat overkomen zijn !

Geruisloos dringt de soldaat in het kamp door. Hij houdt zijn schild en zijn lans stevig vast.

Eensklaps slaakt hij een kreet van ontzetting !

Haaaa !

Het lichaam van zijn kameraad ligt in de sneeuw, niet ver van een gapende, zwarte kuil. Zijn wapens zijn verdwenen. Naast hem liggen een Gallisch zwaard en helm...

De schildwacht begrijpt dat Petronius de Galliërs heeft betrapt. Hij geeft alarm.

Te wapen! Er zijn vijanden in het kamp !

De twee Galliërs, die in het kamp doorgedrongen zijn en waarvan de eerste een Romeinse helm opgezet heeft, zien zich ontdekt. De eerste fluistert :

Snel naar de palissade !

Maar de soldaten van Cesar duiken langs alle zijden op en zetten een verwoede achtervolging in. Spijts de dichte duisternis bemerken ze weldra de twee vluchtelingen.

We zullen niet beiden uit de voeten geraken ! Verdwijn ! Ik ga trachten je terugtocht te dekken..

Eén van de Galliërs stelt zich dapper te weer tegen de Romeinen, terwijl zijn makker over de schutting klautert.

Met één sprong gaat de Galliër over de palissade en laat zich in de sneeuw vallen.

Hij loopt in vliegende vaart naar de zoom van het nabijgelegen woud en verdwijnt uit het gezichtsveld van zijn vijanden.

Verschillende dagen later... De gevangen Galliër, die door de Romeinen gemarteld wordt, weigert nog steeds te spreken. De Galliërs van het « Leeuwerik-legioen » komen ook aanzetten. De krachten van de gevangene raken uitgeput. De honger en de vaak martelen hem ook.

Enkele uren later klimt een Romeins officier op de toren waar Cesar werkt

GENERAAL, DE MAN HEEFT GESPROKEN !

De troepen van Vercingetorix staan voor de hongersnood en wachten op een hulpleger. Daar zij over geen enkel verdedigingsmiddel meer beschikken, hebben zij een tunnel gegraven die in ons kamp uitgeeft. 't Is langs deze gang dat de twee Galliërs in ons kamp binnen gedrongen zijn.

Labienus, laten we eens onze landkaart raadplegen.

Op dit perkament staan onze troepen in rood aangeduid. Het Gallische kamp in het groen en onze ruiterij in 't blauw. Die zwarte punten verbeelden onze stormtorens. Het Gallische hulpleger bevindt zich hier ten Zuid-Oosten van Alesia. Het zal zijn aanval ontketenen tussen deze twee rivieren...

Wij moeten dit manœuvre voorkomen. Deze nacht moet jij, Labienus, de ruiterij buiten de vestingen verzamelen en de rivier oversteken. Bij de dageraad zullen wij het hulpleger aanvallen. De infanterie zal...

Maar op dat moment blaast een schildwacht, niet ver van Cesar's toren, alarm...

(Wordt voortgezet.)